

LA GABELLA I LES FLORS

Tothom qui més qui menys, sap on és la Gabella o n'ha sentit parlar. Una casa senyorial del carrer Major que data del segle ^{XVII}, i que en l'any ^{30.7.1973} va ser adquirida per l'Ajuntament que regia el poble aleshores. Fins els nostres dies l'edifici ha restat abandonat i era una llàstima donada la vàlua del seu conjunt arquitectònic. Fa poc, un grup de gent del poble va proposar al consistori d'arreglar-la per a fer-hi una exposició de plantes i flors durant les enramades i que quedés mínimament adecentada per qualsevulla altra activitat cultural posterior. Així fou que uns quants homes i dones amb bona voluntat i esforç hi han treballat ben desinteressadament un piló d'hores fin aconseguir el que tots els arbuciens hem pogut admirar els dies de l'exposició.

Des d'aquí el nostre aplaudiment a aquesta iniciativa que s'ha fet realitat. Arbúcies compte des d'ara amb un local apte per a manifestacions artístiques i culturals que hem de conservar i procurar que no és deteriori, ans al contrari, col.laborar en la mida de les possibilitats de cada ú a reconstruir nous espais d'aquesta casa que és per a tots.

L'esmentada exposició de plantes i flors ha estat un èxit tan pel nombre dels participants com pels visitants que han estat molts els que aquests dies han admirat la primera mostra de la nostra Vila.

ANGELA MARIA

PASSEJANT PEL SOT DEL PALAU

Vaig anar-hi fa pocs dies. Era mig matí i el sol no escalfava gaire encara, m'hi trobava tan bé... Em creia un follet de conte en el seu bosc encantat: caminets, bancs, escalons, una font ací una altra allà, fins i tot pots travessar d'una banda a l'altra per sota un pont, pel costat del rierol clar i tranquil; les margenades sembrades de plantes novelles, aiupida la testa per les insistents plujes de maig, semblaven estendre ses braços per acollir als vianants. Asseguda prop de la font recordava la meva infantesa quan, amb altra mainada anàvem al Palau a fer la berenada; després tot s'havia perdut, la font ensorrada, el camí cobert de bardissa, els arbres plens de verdolagues... Avui torna a ser nostre el Sot del Palau, la nostra mainada podrà jugar-hi, els nostres avis s'hi passejaran i Arbúcies tindrà des d'ara un altre racó per a reposar-hi. Tan sols manca una cosa, que els d'aquí i els de fora sapiguem respectar i conservar allò que ens ha estat donat.

Es el final de la passejada, travesso la riera, enfilo el corriol ja sóc a la carretera; el somni del follet ja s'ha acabat. Quan podré tornar-hi...

TALAIÀ

EL LLENGUATGE POPULAR

ÉSSER (o SER) i ESTAR

-Com que aquests dos verbs també existeixen en castellà, moltes vegades els donem a cadascun d'ells, en català el mateix ús que tenen en aquella llengua. Això és un error -força greu que origina unes construccions que atempten contra l'ànima de la llengua catalana, perquè els verbs ÉSSER i ESTAR tenen en català una extensió i un ús que no coincideixen amb els que tenen en castellà.

-Potser una de les diferències més importants entre ÉSSER i ESTAR, és la de quan parlem del lloc on es troba, en un moment donat, una persona o una cosa, sense que ens interessi la quantitat de temps d'aquesta presència. Es a dir quan volem saber on ES (i no pas on ESTA).- Per exemple cal dir:

Et sento, però no sé on ets.- Sóc a la cuina.- En Joan és al terrat.- Són al cinema.- Demà no hi seré. Seré fora.-; en comptes de dir: El sento, però no sé on "estas".- "Estic" a la cuina.- En Joan "està" al cinema.- Demà no hi seré. "Estaré" fora.-

-També hem de fer servir ÉSSER (i no ESTAR) quan, per mitjà d'un adjectiu o participi, volem expressar una qualitat del subjecte o l'estat en què es troba, però sense fixar-nos en la durada. Per exemple:

El pa és bo.- La llet és freda.- Aquests cigrons són poc bullits.- Les matinades eren fresques. El tovalló és brut.- La farmàcia és oberta.-

-En canvi quan hi ha l'actitud de mantenir-se durant algun temps en un estat o pasició, sí que hem de dir:

La farmàcia estarà (o romandrà) tan cada tot el mes d'agost.- Va estar tres mesos fora de casa.- En Pere està trist.-

J. AULEDAS